

#deallersaaistevakantieever

vakantieverhaal

Tekst: Didi Hoogerwerf

“Ik ben Jeroen Lund en ik ben op de allersaaiste vakantie ever.” Jeroen keek verveeld in de camera van de iPhone die tegen een blikje cola geleund stond. Zijn mondhoeken hingen ontevreden naar beneden en hij rolde met zijn bruine ogen. Naast hem zat een dikke, zwarte labrador.

Jeroen was met zijn vader, moeder, zusje Suus en hond Daisy op wandelvakantie in Zweden. Ze waren net aangekomen bij de Njupesjär-waterval in het nationaal park Fulufjället, het enige oerbos in heel Zweden. Maar Jeroen had geen oog voor de indrukwekkende rotspartijen, de waterval waar de zon een regenboog in tekende of de rivier die als een glinsterende blauwe slang langs hem kronkelde. Hij was te druk met het opnemen van een vlog voor zijn vrienden. “Het enige wat we doen is lopen, lopen en nog eens lopen. Oeh, kijk eens naar die vogel! Wow, wat een mooie boom! Heb je deze rots al gezien?” riep hij met zijn beste Freek Vonk-stem. “Ik kan geen rotsen of bomen meer zien!” Overdreven liet hij zijn voorhoofd op de picknicktafel vallen en sloeg hij zijn armen om zijn hoofd.

“Jeetje Roen, je kunt toch ook gewoon proberen om een beetje te genieten van deze prachtige omgeving.” Zijn moeder Karin klonk geïrriteerd, maar toen Jeroen haar aankeek zag hij dat ze moest lachen. Zij had ook veel liever naar Biarritz gewild. Maar ze waren in Zweden omdat Jeroens vader Harold de as van zijn vader, Jeroens opa, uit wilde strooien.

Jeroens opa had een kas achter zijn huis gehad waarin hij allerlei soorten bomen en planten kweekte, een soort bomen-museum. Altijd als Jeroen en Suus bij ‘farfar’ en ‘mormor’ (zo noemen ze opa’s en oma’s in Zweden) gingen logeren moesten ze meehelpen in de kas. Hoewel Jeroen het heel erg vond dat zijn farfar was overleden, was hij blij dat hij niet meer elke zomer in de kas hoefde te helpen. Hij wilde veel liever voetballen, gamen of surfen.

“Mam, geef nou maar toe dat jij ook liever naar Biarritz wilde,” zei Jeroen met een grijns. Met een

glimlach stond Karin op van de picknicktafel. “Ja natuurlijk!” fluisterde ze. “Maar niet tegen je vader zeggen.” Ze bracht haar vinger naar haar lippen en met haar andere hand woelde ze door zijn blonde haar voordat ze naar zijn vader en zusje bij de waterval liep.

Daisy, de labrador, hijgde en piepte. Ze draaide haar grote kop van links naar rechts alsof ze ergens naar luisterde en stak haar neus snuivend in de lucht. “Gaat het, Dais? Wat zie je dan, meisje?” vroeg Jeroen aan zijn hond en aaide haar over haar brede kop. Daisy negeerde hem en bleef onrustig jengelend aan haar riem trekken die aan de poot van de picknicktafel gebonden was. Hij keek in de richting waar ze naartoe trok, maar zag niets dan dezelfde bomen die ze de hele vakantie al zagen. Hij haalde zijn schouders op, nam een laatste slok lauwe cola en gooide het lege blikje op de grond. Daarna draaide hij zich om naar zijn ouders en zusje die verderop bij de waterval stonden.

Jeroen vond dat zijn vader eruitzag alsof de boswachters hem speciaal hadden ingehuurd om de toerist te spelen. En dan niet zo’n coole toerist die ook een spion of avonturier is, maar zo’n suffe met een afritsbroek en camera op zijn buik. Hoofdschuddend bekeek hij zijn vader van top tot teen en in gedachten tikte hij een lijstje af.

Wandelschoenen? Check!

Afritsbroek? Check!

Heuptasje (en hoewel Jeroen zoiets eigenlijk wel stoer vond, was het exemplaar van zijn vader dat zeker niet)? Check!

Dat bracht hem op een idee. Hij pakte zijn telefoon, switchte van de selfie- naar de frontcamera en begon zijn vader te filmen.

Weer in zijn beste Freek Vonk-imitatie deed Jeroen verslag van zijn vader, de Typische Toerist. “Hoewel we dit exemplaar in Zweden aantreffen, is de Typische Toerist overal ter wereld te vinden. De TT komt in verschillende kleuren en maten voor, maar is altijd te herkennen aan de volgende uiterlijke kenmerken.” Jeroen zoomde in op het kalende hoofd van zijn vader.

"Zonnebril op zijn hoofd? Check!
 Leesbril op zijn – meestal grote – neus? Check!
 Camera om zijn nek? Check!
 Hesje met een oneindig aantal zakken? Check!
 Heupta–

Opeens begon Daisy woest te blaffen. Ze gromde en trok aan haar riem, haar scherpe witgele tanden glommen in de zon. Voordat Jeroen door had wat er gebeurde, had Daisy zich al losgerukt en ging ze er vandoor. "DAISY!" riep hij.

"Jeroen!" riep zijn vader. Maar Jeroen hoorde hem niet. Hij rende achter Daisy aan, het dichte bos in.

"Daisy! Hier meisje!" Jeroen was al uren naar zijn hond op zoek en hopeloos verdwaald. "Daisy, kom nou!" riep hij wanhopig. Hij begon in paniek te raken. Hij had dorst, zijn voeten deden pijn en hij wist dat het over een paar uur donker zou worden. "Daaaaiiiisssssyyyyyy!"

Net toen hij de hoop begon op te geven, hoorde hij een bekend geluid. Was dat Daisy? Jeroen begon ondanks de pijn in zijn voeten weer te rennen. "Daisy! Ben jij dat?" Hij hoorde haar speels blaffen, alle agressie die erin te horen was geweest bij de waterval was verdwenen. Het klonk alsof ze aan het spelen was. En ja hoor, toen Jeroen om een grote boom met een dikke stam heen rende zag hij zijn dikke, trouwe hond op haar rug liggen. Haar tong hing uit haar bek en ze kwispelde hard met haar staart. Als hij niet beter zou weten zou hij denken dat iemand haar op haar buik kriebelde. Ze lag te kronkelen en te hijgen en zodra ze Jeroen zag sprong ze op, rende ze naar hem toe en stortte ze zich op hem. Lachend en huilend tegelijk liet Jeroen zich op de grond zakken en liet hij Daisy de tranen van opluchting van zijn gezicht likken. "Stomme hond," zei hij terwijl hij haar knuffelde. "Waar was je nou?"

"Tamora was hier," zei een stem. "Bij mij. En nu ben jij er ook. Dat is goed."

Daisy stak haar oren in de lucht en begon weer te kwispelen. Jeroen draaide zich met een ruk om, maar zag niemand. "Wie ben je? Wat wil je? riep Jeroen geschrokken, terwijl hij overeind krabbelde. "Waar ben je?!"

"Hier," zei dezelfde, zachte stem. "Ik ben het bos." "Hoe bedoel je, 'ik ben in het bos'? Ik zie niks!" riep Jeroen bang en gefrustreerd uit.

"Nee, klein menskind, ik ben het bos," lachte de stem. "Ik ben de wind in de bomen, het groen op de bladeren en de geur van de aarde na een regenbui." Daisy stak blij haar neus in de lucht en

plofte met haar dikke kont op de grond, terwijl Jeroen nog steeds probeerde te ontdekken waar de stem vandaan kwam. Opeens hoorde hij hoog boven zijn hoofd geritsel.

Er vielen een paar blaadjes voor zijn voeten. En toen nog een paar. Steeds meer bladeren vielen voor zijn voeten neer totdat er een hoop ontstond die iets groter was dan hijzelf. Jeroen wilde wegrennen, maar hij was verlamd van angst. Daisy niet. Ze snuffelde enthousiast aan de hoop en stak kwispelend haar zwarte kop tussen de bladeren. "Daisy!" Net toen hij haar halsband wilde grijpen om haar terug te trekken stapte er een groen wezen uit de hoop bladeren. Jeroen geloofde zijn ogen niet.

Het wezen dat uit de hoop bladeren stapte deed hem denken aan Groot, het boom-wezen uit die Guardians of the Galaxy-film die hij in het vliegtuig had gezien. Maar in tegenstelling tot Groot was dit wezen vrouwelijk en had het geen gezicht. Wat ze wel had was een enorme bos met haar. Of eigenlijk geen haar, maar duizenden bladeren. En zag Jeroen dat nou goed? Zaten er tussen die bladeren ogen verborgen?

"Wat... wat ben jij?" stamelde Jeroen toen hij eenmaal van de schrik bekomen was.

"Ik ben het bos," zei het wezen weer. Haar stem klonk als wind die door de bladeren ritselde. "Noem me Träd als je dat makkelijker vindt. Ik heb je hulp nodig, Jeroen."

"Hoe weet je mijn naam?" vroeg Jeroen ongelovig. "Tamora heeft me van alles over je verteld," ging het wezen onverstoorbaar verder, terwijl haar houten vingers over Daisy's grote kop dansten.

"Wie is Tamora?" Het groene wezen had deze naam al eerder genoemd en Jeroen begreep niet over wie ze het had. Hij kende helemaal geen Tamora.

Träd negeerde zijn vraag en ging verder. "Jaren geleden heeft jouw grootvader een belofte gedaan. Maar nu is hij dood en kan hij die belofte niet meer nakomen."

"Hoe ken je mijn farfar?" Jeroens ogen werden steeds groter van verbazing en hij begon zich af te vragen of hij tijdens zijn zoektocht naar Daisy misschien zijn hoofd gestoten had en dit een droom was. "En hoe weet je dat hij dood is?"

Het wezen schudde haar bladerdak en alle ogen die Jeroen tussen de bladeren door had gezien knipperden tegelijk. "Jaren geleden, toen jouw grootvader nog jonger was dan jij nu, raakte hij ook

verdwaald. Hij werd gevonden door mijn trouwe dienaars, de wolven. Normaal zouden ze hem verscheurd hebben, maar Aura, het alfavrouwtje, had net puppy's gekregen en haar hart was zacht. Ze dacht aan hoe de mensenmoeder haar kind zou missen als het nooit meer terugkeerde en daarom bracht ze hem bij mij.

"Ik laat mezelf nooit aan mensen zien en als jullie verdwaald raken in mijn rijk help ik niet. Jullie zijn een wreed volk en hebben geen respect voor de natuur waaruit jullie voortgekomen zijn," sprak Träd afkeurend. Jeroen dacht meteen aan het blikje cola dat hij achteloos op de grond had gegooid en nam zich meteen voor om dat nooit meer te doen. "Maar jouw grootvader was nog onschuldig en puur, net zoals de puppy's van Aura. Zijn hart kende geen haat en hij hield van alles wat leefde. Daarom heb ik hem een keuze gegeven. Hij mocht bij ons in het bos blijven of hij mocht terugkeren naar huis. Als hij terug zou keren naar huis, moest hij beloven dat hij de rest van zijn leven voor de natuur zou zorgen. Dat hij gewonde dieren zou helpen, dat hij geen bloemen zou plukken of bomen zou kappen en dat hij minstens één boom per jaar zou planten. Nu begreep Jeroen opeens waarom zijn opa altijd in de weer was in die kas. Of het nu vroom dat het kraakte of het zweet op zijn bovenlip stond, farfar was altijd in de kas te vinden. "Maar wat wil je dan van mij?" vroeg Jeroen aan het groene boswezen. "Dat jij dezelfde belofte doet en het werk van je grootvader voortzet," antwoordde Träd. Jij bent ouder dan je grootvader toen was en een stuk

minder onschuldig als ik Tamora moet geloven, maar zij zegt dat je een goed mens bent. "Wie is toch die Tamora waar je het de hele tijd over hebt?! Ik ken helemaal geen Tamora!" riep Jeroen uit.

"Ik geloof dat jij haar Daisy noemt?" antwoordde Träd lachend. De dikke labrador kwispelde blij met haar staart bij het horen van haar beide namen. "Maar Daisy heet Daisy." Jeroen begreep er niets van.

"Dat is zoals jullie haar noemen, maar elk levend wezen krijgt, net zoals jullie mensen, bij de geboorte een naam van zijn moeder en die van jouw hond is Tamora."

"Jeetje Dais, dat had je ook weleens mogen zeggen," lachte Jeroen en krabte zijn hond achter haar oren. Bij wijze van antwoord likte Daisy zijn hand.

Jeroen richtte zich weer tot Träd. "Ik beloof dat ik voor de natuur zal zorgen en elk jaar een boom plant," zei hij plechtig.

"Goed zo," antwoordde Träd. "Sluit dan nu je ogen, mensenkind." Jeroen gehoorzaamde. Hij hoorde het geritsel van bladeren en voelde wind in zijn gezicht.

"Jeroen? JEROEN!" hoorde hij zijn moeder opeens gillen. Hij deed zijn ogen open en zag dat hij weer aan de rand van de picknickplaats stond. Opgelucht liep hij naar zijn moeder toe. "Ga je mee, Tamora?" zei hij tegen de zwarte labrador die naast hem liep.

Top 10 leukste vakantiesongs

1. Look What You Made Me Do - Taylor Swift
2. Feels - Calvin Harris
3. Happy - Pharrell Williams
4. Come & Get It - Selena Gomez
5. Havana - Camila Cabello
6. Lush Life - Zara Larsson
7. How Long - Charlie Puth
8. No Excuses - Meghan Trainor
9. Almost Had It All - Maan
10. Rather Be - Clean Bandit

Top 10 leukste films

1. Coco
2. The Incredibles
3. Shark Tale
4. Brave
5. De Lego Batman Film
6. Mulan
7. Megamind
8. Corpse Bride
9. Buurman & Buurman: Al 40 jaar beste vrienden!
10. Kung Fu Panda